

Ο αστερισμός των Διδύμων



«Τι κάνεις Κάστωρ;» ρώτησε ο αδερφός του.

Το φεγγάρι έλαμπε ολόκληρο στον ουρανό, με τα αστέρια να το περιτριγυρίζουν αντάμα και τους αστερισμούς να ξεχωρίζουν λαμπροί πάνω στο κέντημα της Σελήνης. Ο μόνος ήχος που διατάρασσε την ησυχία της νύχτας ήταν αυτός των οργισμένων κυμάτων του Ποσειδώνα.

Ο Πολυδεύκης τύλιξε το χέρι του γύρω από το μπράτσο του αδερφού του και τον τράβηξε

πίσω, μακριά από το χείλος του γκρεμού στο οποίο στεκόταν. «Τι κάνεις;» ρώτησε ο αδερφός τον δίδυμό του όλο περιέργεια. Ο Κάστωρ λοξοκοίταξε τον αδερφό του με μάτια υγρά «Τι νομίζεις πως κάνω;» ρώτησε και κάθισε κάτω στο γρασίδι.

«Η αδερφή μας έχει χαθεί, μαζί και ο Μενέλαος. Η μητέρα έχει κρεμαστεί από την ντροπή που της προκάλεσε η κόρη της και εμείς...» ο Κάστωρ έστρεψε το γαλανό και συνάμα σκοτεινό βλέμμα του: «Τι γίνεται με εμάς Πολυδεύκη;» ρώτησε με τρεμάμενη φωνή. «Κουρσέψαμε την Τροία με τίτλους, λάφυρα, αλλά αναρωτήθηκες ποτέ αν νικήσαμε στ' αλήθεια, Πολυδεύκη;». Ήταν αλήθεια πως είχε συλλογιστεί και ο δίδυμός του αναλόγως.

Ο Κάστωρ στάθηκε ξανά στα πόδια του, για να βρεθεί ακριβώς μπροστά από τον αδερφό του.

«Εμείς είμαστε οι μόνοι χαμένοι» είπε με δάκρυα μέσα από τα δόντια του. Ο Πολυδεύκης ένιωσε κάτι μέσα του να σφίγγεται ακούγοντας σκληρές αλήθειες.

«Έχω ήδη πάρει την απόφαση μου Πολυδεύκη. Είμαστε απλώς βάρος στην πλάτη του Άτλαντα. Ο κόσμος δεν θα σταματήσει, αν εμείς δεν ξυπνήσουμε αύριο. Ο Δίας θα συνεχίσει να βασιλεύει, η Σελήνη να έρχεται και να φεύγει μακριά από τον Ήλιο. Νεκροί ή ζωντανοί, ο κόσμος θα συνεχίσει χωρίς εμάς. Και εγώ, δεν θέλω να συνεχίσω μέσα σε αυτόν τον κόσμο» είπε και έκανε ένα βήμα μακριά από τον δίδυμο του ξεγλιστρώντας από την προσπάθεια του να τον αγγίξει.

«Λογικέψου» είπε. «Δεν μπορείς να φύγεις έτσι απλά. Δεν μπορείς να με αφήσεις εδώ, μετά από όλα αυτά».

«Με θες εδώ, επειδή είσαι αδερφός μου» φώναξε.

«Τοῦτ' ἐκείνο, κτᾶσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον· ὡς ἀνὴρ ὅστις τρόποισι συντακῆ, θυραῖος ὢν, μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτηῆσθαι φίλος» φώναξε πίσω. Οι λέξεις

Κατηγορία Γ': Διήγημα

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

έμειναν να αιωρούνται στον αέρα και αντήχησαν στα αυτιά των δύο τους. «Σε θέλω εδώ γιατί ξέρω πως θα σε ακολουθήσω Κάστωρ, ξέρω πως όπου πας θα πάω». Το στήθος του ανεβοκατέβαινε βαριά από την προσπάθεια του να συγκρατήσει τα δάκρυα στα μάτια του και οι γροθιές του τον πονούσαν, τόσο σφιχτά που τις είχε σφίξει.

Ο Κάστωρ χαμογέλασε θλιμμένα, κοιτάζοντας τον όμοιό του στα μάτια, όσο γλιστρούσε προς το χείλος του γκρεμού. «Τότε ακολούθησέ με», είπε κλαίγοντας. Έκανε ακόμη ένα βήμα προς τα πίσω. «Πέθανε μαζί μου». Ο Κάστωρ έγειρε προς τα πίσω, αφήνοντας τον εαυτό του να γλιστρήσει προς τα κάτω, για να παραδώσει την ψυχή στο βασίλειο του Άδη.

Τότε το χέρι του διδύμου τον άρπαξε από το χιτώνιό του δυνατά, ώστε έμεινε να ισορροπεί με το ένα του πόδι στην άκρη του βράχου. Ο Πολυδεύκης τον τράβηξε κοντά του και τον τύλιξε στην αγκαλιά του με αναφιλητά, ώστε τα δύο σώματα έγιναν ένα.

«*Φιλία ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασιν ἐνοικουμένη*» ψιθύρισε ο Πολυδεύκης και κάνοντας ένα βήμα μπροστά στροβιλίστηκαν αγκαλιασμένοι σαν ένα σώμα στο κενό με μάρτυρες το φεγγάρι και τα άστρα. Γιατί έως το τέλος, ο ένας ήταν κομμάτι του άλλου, η ψυχή και το σώμα του ενός συμπληρωνόταν στον άλλον.

Όταν με φόρα έσकाσαν πάνω στα κοφτερά βράχια, οι σωροί τους εξερράγησαν και μέσα σε ένα σύννεφο αστερόσκονης, η Σελήνη έραψε ανάμεσα στον Ηνίοχο και τον Ωρίωνα έναν αστερισμό αφιερωμένο στους δίδυμους γιους του Δία. Ο αστερισμός των Διοσκούρων λάμπει αιώνια υμνώντας την πραγματική φιλία, μιας ψυχής σε δύο σώματα.



Πηγές

Ευριπίδης, *Ορέστης*, στ. 804-806

*τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνήρ ὅστις τρόποισι συντακῆ, θυραῖος ὦν,
μυρίων κρείσσων ὀμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.*

Καλά το λένε, φρόντισε να έχεις φίλους και όχι μόνο συγγενείς· γιατί όποιος συμπάσχει μαζί σου στις συμφορές, αυτός ο φίλος αξίζει περισσότερο από μύριους συγγενείς.

Αριστοτέλης

Φιλία ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασιν ἐνοικουμένη

Η φιλία είναι μια ψυχή που κατοικεί σε δυο σώματα.